

Αντιγόνη Σταυροπούλου

Η ΠΑΓΟΘΗΚΗ του Ντίσνεϋ

Παραμύθι μιας συντέλειας

Η Αντιγόνη Σταυροπούλου γεννήθηκε το 1991 στον Πειραιά. Είναι απόφοιτος της δραματικής σχολής του Θεάτρου Τέχνης Καρόλου Κουν και του Παιδαγωγικού Τμήματος Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Κρήτης στο Ρέθυμνο. Έχει παρακολουθήσει Σεμινάρια Θεατρικής Συγγραφής στο Πανεπιστήμιο Harvard στο Νάυπλιο και στο Στούντιο του Εθνικού Θεάτρου.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6986902115
E-mail: antigoni_sta@hotmail.com

Το κείμενο αυτό μπορεί να διαβαστεί και να αναπαραχθεί ελεύθερα από αυτήν την σελίδα. Σε περίπτωση που κάποιος ενδιαφερθεί να το μεταφέρει στη σκηνή, παρακαλείται να έρθει προηγουμένως σε συνεννόηση με την συγγραφέα.

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Μια παγοθήκη.

Και πέντε χαρακτήρες.

Ο Γουώλτ, ο Μίκυ, το Τέρας, η Ωρόρα και η Μάγισσα.

Ή ο Γουώλτ και άλλος ένας, ένας άνθρωπος που συνεχώς αλλάζει.

όπου ~ ανάσα

|Άδεια σκηνή. Το φως ψυχρό. Στο κέντρο, ένα λευκό ορθογώνιο κουτί. Ύψος, τρία μέτρα παρὰ κᾶτι. Πλάτος, ένα μέτρο και κᾶτι. Στην αριστερή πλευρά, στέκεται παγωμένος ο Γουώλτ Ντίσνεϋ. Φορά κοστούμι. Έχει μουστάκι. Φαίνεται κουρασμένος. Κοιτάζει την Παγοθήκη με μάτια ορθάνοιχτα. Στη δεξιά πλευρά, ένα μικρό παιδί παίζει με αόρατα παιχνίδια. Φορά κόκκινο παντελόνι και κίτρινα παπούτσια. Στα χέρια, γάντια λευκά. |

ΓΟΥΩΛΤ

Έτοιμη... Είναι έτοιμη. Αν είχα λίγο ακόμα χρόνο, μόνο λίγο, θα την έφτιαχνα καλύτερα. Θα λείπει λίγο τις γωνίες να μην είναι τόσο άγριες. Μπορεί να της έδινα και κάποιο χρώμα άλλο. Σίγουρα, αν είχα χρόνο, όσο χρόνο ήθελα, ή έστω άλλο λίγο, θα ήταν σίγουρα αλλιώς. Μπορεί να έγραφα γι' αυτή και ένα παραμύθι. Ναι! Αν είχα, ας πούμε, εξήντα μέρες, ή, έστω, ώρες, θα έγραφα σίγουρα ένα παραμύθι. Αλλά λεπτά ~ Πολύ θα ήθελα να φτιάξω μία ιστορία ~ Μια φορὰ κι έναν καιρό, ήταν μία Παγοθήκη...

~

Ακόμα δεν μπορώ να το πιστέψω. Τα όρια της φαντασίας μου τα ξεπέρασε... Αυτή! Η μεγαλύτερη αγάπη μου απ' όλες ~ Όλες τους ~ Τα όρια της φαντασίας μου, της δικιάς μου φαντασίας, πάνε, δεν υπάρχουν πια. Απίστευτο! Μαγεία! Είναι αλήθεια, είναι εδώ και έτοιμη, πανέτοιμη, πολύ πιο όμορφη απ' όσο ήταν στο μυαλό μου. Πολύ πιο όμορφη απ' όσο εγώ την είχα φανταστεί. Ξεπέρασε τα όρια! Δεν υπάρχουν όρια, μικρέ μου. Θυμάσαι;

~

Η πρώτη λέξη που άρθρωσες μικρέ μου, η πρώτη σου λεξούλα. Φ Α Ν Τ Α Σ Ι Α . Φαντασία είπες πρώτα, το μπαμπά ήρθε μετά, πολύ μετά. Πες μου αγόρι μου, πες μου συνέχειά μου, πες μου αθανασία μου, Μίκυ μου, πες μου, σου αρέσει η Παγοθήκη μας;

| Σιωπή |

Δεν μιλάς. Δεν μου μιλάς. Με ακούς, όμως. Το ξέρω πως με ακούς. Πάντα με ακουγες εσύ. Κι εγώ εσένα. Ποτέ μου δεν σου χάλασα χατίρι. Από εμένα περισσότερο εσένα αγαπώ. Εσένα. Εσύ είσαι πιο πολύ εγώ απ' όσο η ζωή μου όλη. Όλα αυτά τα χρόνια. Όλα. ~ Χρόνια πολλά... Τόσα πολλά ~ Κεράκια και ευχές σε τούρτες σοκολάτας με το γέλιο σου ζωγραφισμένο στην κορφή, το κάστρο μας φτιαγμένο από ζάχαρη, τρισδιάστατο, όλο δικό μας, δικό σου. Κεράκια αθάνατα, δικά σου μόνο, όλα, φλόγες που δεν σβήνουν με καμία ανάσα, όσο δυνατή, όσο βαθεία, δεν σβήνουν, να μην τελειώνουν οι ευχές ποτέ. ~ Πολλά κεριά... Χρόνια πολλά...

~

Ποτέ δεν ξαναμίλησες μετά την πρώτη λέξη. Μιλούσες, δηλαδή, μιλούσες... Μα ποτέ σου δεν αντίκρισες εμένα, να μου πεις εμένα μια λέξη. Μόνο εκείνη τη μία... Φαντασία... Και μετά σιωπή. ~ Την έκανα ταινία, για εσένα μόνο κι εσύ τίποτα. Σιωπή. Μιλούσες μες στα έργα μου ακατάπαυστα, σε όλους τους άλλους μίλαγες, γελούσες, σε όλους τους, όλους εκτός από εμένα. Εμένα που σου έδωσα ζωή. Εμένα που σε γέννησαν τα χέρια μου, τα έξω και τα μέσα, όλα, όλα μου, τα πάντα είσαι, σπλάχνο, το δικό μου σπλάχνο δεν μιλά, το ποντικάκι μου. ~ Γιατί;

| Σιωπή |

Μίλα πριν σε αφανίσω. Αρουραίε. Βρωμοπόντικο. Κακομαθημένο. γιατί δεν μιλάς; Γιατί; Τι θες να κάνω; Μίλα...

| Σιωπή |

Τι έκανα; Καλύτερα, τι δεν έκανα, τι δεν έκανα εγώ για σένα; Λέω, νιώθει μόνος του, σκέφτεται, σκέφτεται αυτό το παιδί συνέχεια, η φαντασία του δεν σταματά, χοροπηδάει στο μυαλό του, κάνει τραμπολίνο στο κεφάλι του, τι να του κάνω; Έφτιαξα για σένα παραμύθια. Ήρωες. Πρίγκιπες και πριγκίπισσες μόνο για σένα ~ να χαίρεσαι ~ τέλος καλό ~ σε όλα ~ πάντα ~ να γελάσεις ~ να γελάς ~ αγέλαστο ποντίκι ~ Τίποτα ~ Χαλιά μαγικά και τζίνι, να κάνεις μια ευχή, μία μονάχα, έστω, κάτι, κάνε κάτι, μίλα, μίλα σε μία μαϊμού, σε έναν παπαγάλο, μίλα, μίλα στο Τέρας. Μία γυναίκα σε ποντίκι, με φιόγκο και με φούστα κόκκινη μόνο για σένα, κατακόκκινη, στα κυβικά σου. Μίνη... Ούτε Μίνη; Όχι; Πάλι δεν ευχαριστιέσαι... Τι θέλεις; Θέλεις θάλασσα; Γοργόνες και φαράκια που μιλούν, τι θες, ό, τι θες, ζήτα!

~

Θέλει κάποιον σαν αυτόν, σκέφτηκα, μια κούκλα, κάτι ξύλινο που να του μοιάζει, να έχουν την ίδια ηλικία, ένα παιδί με όνειρα, ένα παιδί καλό, έναν αδελφό. Και ήρθε και ο Πινόκιο και τίποτα, πάλι, πάλι τίποτα εσύ και έφτιαξα και τον Τζεπέτο να σου τον ζωντανέψει, να παίζετε μαζί και να μιλάς σε κάποιον, να μιλάς. Και τίποτα, πάλι, πάλι τίποτα. Και όλους τους κακούς για σένα, λέω βαριέται, χρειάζεται ανατροπή, χρειάζεται αγωνία, θέλει κάτι. Μάντεψε. Τίποτα.

~

Παίζεις με τα τουβλάκια σου, αόρατα παιχνίδια, κουτιά το ένα πάνω στο άλλο, τα ενώνεις για να τα διαλύσεις πάλι και ξανά. Τα σπας και δεν τα ακούω ούτε αυτά. Μόνο αυτή την ησυχία και το βλέμμα το κενό. Ξανά σιωπή. Και ησυχία. ~ Δεν την αντέχω τόση ησυχία, κάνε κάτι. Κάνε μια ζημιά, κάνε μια αταξία, ένα λάθος, κάνε λάθος, σε ικετεύω, ένα λάθος, ένα.

| Ο Μίκυ διαλύει τα αόρατα τουβλάκια, μοιάζει να γκρεμίζει ένα κτίριο θεόρατο. Ησυχία. |

Ναι, σπάστα. Σπάστα όλα. Μη μείνει τίποτα σ' αυτή τη Γη. Έτσι κι αλλιώς, σε λίγο όλοι θα χαθούν. Δεν θα υπάρχει τίποτα, κανένας να ακούσει τη φωνή μου, κανένας να ακούσει τα τραγούδια μας, κανείς δεν θα 'χει αγωνία για το τέλος της δικιάς μας ιστορίας.

~

Δεν θα τελειώσουμε εδώ, εμείς. Εμείς δεν θα τελειώσουμε ποτέ, μ' ακούς; Δεν θα πεθάνω εγώ μ' αυτούς. Δεν θα χαθεί ο γιος μου στη Συντέλεια. Θα υπάρχουν όσο θέλω. Όλοι. Όλοι σας θα υπάρχουν όσο θέλω εγώ, κατάλαβες;

~

Μη μιλήσεις. Ό, τι και να έλεγες, δικό μου είναι. Όλα είναι δικά μου. Είστε δικοί μου και δικοί μου θα μείνετε για πάντα. Εγώ παίρνω τις αποφάσεις, όλες, για εσάς, έχω τον τελευταίο λόγο, σας γεννώ και σας ρουφάω πάλι μέσα, εγώ σας δίνω όνομα και χρώμα στα μαλλιά, τα θέλω σας είναι δικά μου θέλω, σας κοιμίζω όποτε θέλω, σας ξυπνώ, σας τρυπάω, σας μαγεύω, ξεγελάω, δηλητηριάζω τα κορμιά σας, σας σκοτώνω, ανασταίνω εγώ, σας ρίχνω κατάρες και μετά τις σπάω, σας παίρνω τη φωνή, σας ντύνω και σας γδύνω εγώ, εγώ, όπως θέλω, όποτε θέλω, ό, τι θέλω, εγώ είμαι μόνο, είστε όλοι σας εγώ, είσαι εγώ, κατάλαβες;

~

Και τώρα, ξαφνικά, κάποιος άλλος, πιο μεγάλος, πιο τρανός, αποφασίζει για όλους μας. Ένας κάποιος, λέει. Ποιος είναι αυτός ο κάποιος; Ποιος; Και πώς τολμά; Εμάς δεν μας αγγίζουν... Πώς αυτός; Ποιος είσαι; Θα άφηνα εγώ ποτέ κάποιον, αυτόν τον κάποιον, τον όποιο κάποιον, να χαλάσει τα δικά μου σπίτια, τα δικά μου παιδιά, να χαλάσει εμένα; Όχι. Ποτέ. Καμιά συντέλεια δεν θα με αγγίξει. Καμιά συντέλεια δεν θα πλησιάσει τον δικό μου κόσμο. Εγώ θα μείνω εδώ. Για όσο θέλω. Όσο. Όπως. Ο κόσμος είμαι εγώ. Και θα υπάρχω πάντα. Τέλος.

~

Πριν τη Συντέλεια θα μου μιλήσεις, θες δεν θες!

| Ο Μίκυ σηκώνεται όρθιος. Με τα μεγάλα κίτρινα παπούτσια του να σέρνονται στη Γη. Χαμογελάει διάπλατα. Πλησιάζει αργά τον Γουώλτ. Βγάζει το λευκό γάντι από το ένα χέρι του. Το αφήνει να πέσει στο έδαφος. Δίνει το χέρι του στον Γουώλτ. Τα μάτια του υγρά. Τρέμει η φωνή του και το γέλιο του δονείται. |

ΜΙΚΥ

Τα παγάκια ονειρεύονται;

| Σιωπή |

ΜΙΚΥ

Τα παγάκια ονειρεύονται; Μπαμπά;

ΓΟΥΩΛΤ

Μίλησες; Μου μίλησες; Μιλάς;

ΜΙΚΥ

Απάντησε σε αυτό που σε ρωτάω.

ΓΟΥΩΛΤ

Τι; Τι ρώτησες; Συγγνώμη...

ΜΙΚΥ

Θέλω να μου πεις για αυτήν την Παγοθήκη. Τι ακριβώς θα γίνει. Τι θα νιώθω εκεί μέσα; Θα νιώθω; Θα σκέφτομαι; Θα περιμένω; Θα είμαι ολόκληρος παγάκι; Και η ψυχή μου; Θα παγώσει και η ψυχή μου; Τα μάτια μου θα βλέπουν; Βλέπουμε κάτι εκεί μέσα ή μόνο άσπρο; Θα αναπνέω; Θα ακούω; Θέλω να ξέρω... Θα φαντάζομαι; Θα μπορώ να φτιάχνω ιστορίες

στο μυαλό μου; Θα θυμάμαι τα τουβλάκια μου; Θα κοιμάμαι και θα με ξυπνήσουν ή θα πεθάνω και θα αναστηθώ; Κι αν κανείς τους δεν βρεθεί να με ξυπνήσει; Λιώνω κάπως; Θα λιώσω; Και μετά; Όταν με βρουν θα με ξυπνήσουν; Πώς; Κι αν με πετάξουν στο πάτωμα και σπάσω; Σπάω; Δηλαδή, θα είμαι ολόκληρος παγάκι, μέσα έξω, ή μόνο μέσα και το σώμα μου θα έχει σάρκα και οστά; Τα κόκαλα θα είναι κόκαλα ή νερό παγωμένο; Τι θα είμαι, δηλαδή, εγώ, μετά; Κι αν με πιούνε στο ποτό τους; Αν παγώσουν την πορτοκαλάδα τους με εμένα; Αν μεθύσουν με τον Μίκυ στο ουίσκι τους και βρίζουν τους γονείς και τα παιδιά και τους αγαπημένους τους; Αν γίνω ένα με το γάλα και τη σκόνη το κακάο; Πού θα πάει το κορμί μου; Αν με βάλουν στο μίξερ μαζί σου, αν με αλέσουνε μαζί με όλους τους ήρωες σου, «τους ήρωες του Ντίσνεϋ», αν μας κάνουνε γρανίτα; ~ Θα κάνουνε τσουλήθρα οι ζωές μας στα καλαμάκια τους, στα καλαμάκια των καινούργιων ανθρώπων, τα χέρια μας, τα μάτια μας, οι λέξεις μας θα κυλάνε εκεί μέσα, όλα, όλα, τα ηθικά μας τα διδάγματα, το καλό, το κακό, όλα στα έντερά τους, όλα, όλοι μας, θα μας καταπιούν τα παιδιά του νέου κόσμου, μπορεί να μας ξεράσουν, μπορεί και όχι, ναι όχι, θα μας χωνέψουν, θα τραβήξουν καζανάκι, θα πνιγούμε σε έναν κόσμο που δεν άκουσε ποτέ για μας και ούτε πρόκειται να ακούσει.

~

Πώς ξέρουμε πως θα μας βρουν μετά; Θα αφήσουμε σημείωμα; Θα πούμε, μην τα φάτε τα παγάκια όση έλλειψη κι αν έχετε από σίδηρο, όσο κι αν διψάτε μην μας πιείτε, γιατί εμείς είμαστε παραμύθια, είμαστε ήρωες εμείς είμαστε οι σωτήρες.

~

Και αν αυτό το πράγμα, το κουτί σου, η νέα σου ανακάλυψη αγαπημένη κύριε Ε Γ Ω, δεν καταστρέφεται με τίποτα, αν δεν θα αγγίξει την Παγοθήκη σου η Συντέλεια του Κόσμου, ολόκληρη Συντέλεια, σαν μαύρο κουτί αεροπλάνου, αν δεν ανοίγει να χυθούμε από μέσα της, αν, λέω αν, δεν σπάει με τίποτα το δημιουργημά σου, ποιος άνθρωπος και πώς θα μας ανοίξει; Τι θα συμβεί, μπαμπά, μετά, θέλω να ξέρω.

~

Δεν μιλάς... Τώρα δεν μιλάς εσύ. Δεν απαντάς. Τι έγινε κύριε Ντίσνεϋ; Δεν είχατε σκεφτεί έτσι το τέλος; Η φαντασία σας δεν φτάνει ως εκεί; Μόνο όμορφο τέλος θέλετε, κύριε; Μόνο φιλιά και αληθινές αγάπες και μαγεία; Εδώ είναι ζωή! Και στη ζωή δεν πιάνει αυτή η λέξη, το καλά και το καλύτερα που ζουν οι ήρωές σου μετά την τελευταία σου σελίδα, εκεί λίγο πριν τους τίτλους τέλους στις ταινίες σου, στα σενάρια σου τα φανταστικά, εδώ δεν είναι ούτε φάρσα για Πρωταπριλιά. Εδώ έχει πόνο, πατερούλη, εδώ έχει συμφέρον και κακία ζωντανή και άφθαρτη, εδώ έχει τέλος, έχει θάνατο, εδώ έχει Συντέλεια, τελεία. Τελεία και καθόλου τελεία η τελεία της Συντέλειας εδώ μπαμπά, εδώ προστίθεται μονάχα αίμα και ουρλιαχτό, δεν έχει τραγουδάκι εδώ ούτε θαυμαστικά, ούτε ολοστρόγγυλες καλλιγραφικές υπογραφές πάνω σε κάστρα και αστέρια. Εδώ είναι ζωή. Και σε λίγο είναι τέλος. Χώνεψέ το. Τέλος. Και αν Ε Γ Ω

—

ΓΟΥΩΛΤ

Σταμάτα! Τώρα. Τέλος.

| Ο Γουώλτ δίνει μία γροθιά στο πρόσωπο του Μίκυ. Το παιδί σωριάζεται στο πάτωμα. Σκοτάδι. Ακούγεται το μουσικό θέμα της Ντίσνεϋ. Το παλιό. Το πρώτο. Ακούγεται ολόκληρο, στο σκοτάδι. Φως. Ο Γουώλτ είναι ξαπλωμένος στο πάτωμα. Εκεί ακριβώς που το παιδί σωριάστηκε πριν λίγο. Ο Μίκυ στέκεται όρθιος από πάνω του. Το χέρι του πονάει απ' την γροθιά. Σταδιακά, το σώμα του παγώνει πάνω από το ξαπλωμένο σώμα του Γουώλτ. Μένει ακίνητος μέχρι το τέλος. Ησυχία. Βήματα βαριά ακούγονται από μακριά. Ένας άντρας μπαίνει στη σκηνή. Είναι ψηλός και τριχωτός. Μοιάζει με τέρας. |

ΤΕΡΑΣ

Που είσαι; Είσαι εδώ; Τι θες; Τι θέλεις πάλι;

| Σιωπή |

Ξέρω πως σου χρωστώ πολλά, αλλά δεν σε αντέχω
Δεν σε μπορώ ούτε λεπτό, δεν θέλω να σε ακούω
Και ξέρω, είσαι φίλος μου, ήσουν ο κολλητός μου
Και κάποτε βοήθησες, αλλά με λάθος τρόπο
~

Σου ζήτησα μία φορά να γράφεις για εκείνη
Ήθελα να της γράψω εγώ αλλά δεν το μπορούσα
Και ξέρω πως το έκανες για μένα, να κερδίσω
Να την κρατήσω πάνω μου, μαζί της να πλαγιάσω
~

Μα είπες ψέματα, Γουώλτ, το ξέρεις και το ξέρω
Κι εκείνη πίστεψε, μαγεύτηκε, γελούσε
Πίστεψε πως το τέρας της θα αλλάξει μία μέρα
Πίστεψε ότι είμαι όμορφος και πρέπει να με σώσει
Ταυτίστηκε, ήταν όμορφη κι αυτή όπως κι εκείνη
Την είπες Μπελ και δάκρυσε, με φίλησε στο στόμα
Δεν είναι βάτραχος, της είπες και γελούσες
Δώσε του χρόνο, αγάπα τον, πίστεψε και θα γίνει
Θα γίνει, στο υπόσχομαι, θα μεταμορφωθεί
Υπόσχομαι, αλήθεια, ψέματα δεν θα πω
Έτσι της είπες
~

Πάγωσα
Γιατί ήταν όλο ψέμα
Και τότε σώπασα κι εγώ γιατί την αγαπούσα
~

Και ζήσαμε μαζί, αγκαλιά
Μιλούσε με τα πιάτα
Περίμενε οι τρίχες μου να εξαφανιστούνε
Περίμενε τον πρίγκιπα που εγώ ποτέ δεν θα 'μαι
Και γέρασε και γέρασα
Και κάναμε και κόρες
Και κάναμε και έναν γιο
Πολλά και άσχημα παιδιά

Κανένα δεν της μοιάζει
Κανείς δεν μοιάζει πρίγκιπας
Πήραν όλοι από μένα
Γέννησε τόσα τέρατα, τόσα παιδιά, ασχήμια

~

Κι εγώ ακόμα σώπαινα, έκρυβα την αλήθεια
Έβλεπε την ταινία σου κάθε πρωί και βράδυ
Και τώρα ακόμα καρτερά του όμορφου το χάδι
Και είναι μια γλυκιά γιαγιά δυο τριχωτών εγγόνων
Που ξέρουνε το παραμύθι σου καλύτερα από σένα
Κι εγώ κοιμάμαι και ξυπνώ με τύψεις κι αγωνία
Μη μου πεθάνει πριν να δει αυτό που αλήθεια είμαι
Ένας άντρας άσχημος και μέσα όσο και έξω

~

Άντρας κακός ~ και άσχημος ~ και ένα άθλιο τέρας

| Σιωπή |

Καληνύχτα Γουώλτ.

~

Χαιρετά αυτόν τον κόσμο. 'Ας' τους να ζήσουνε καλά. Και χάσου μια για πάντα.

| Το Τέρας φτύνει στο πρόσωπο τον Γουώλτ. Σταδιακά παγώνει. Πάνω από το σώμα του Γουώλτ. Δίπλα στον Μίκυ. Ακούγεται κλάμα βαθύ από το βάθος. Γυναικείο. Στη σκηνή μπαίνει ένα όμορφο κατ'άξανθο κορίτσι. Αφήνει πίσω της δύο γραμμές από αίμα. |

ΩΡΟΡΑ

Πού είμαι; Είμαι εδώ; Πόσες μέρες περπατάω; Είναι μέρες; Μήνες; Πόσο περπατάω; Πόσο καιρό σε ψάχνω; Αυτό το σπίτι... Αυτό το άθλιο μέρος... Εδώ... Εσύ... Η φυλακή μου. Κρυώνω... Και ζεσταίνομαι... Όλα την ίδια στιγμή... Όλα τώρα. Όλα εδώ.

~

Ξύπνα... Λυπήσου με. Πόσο καιρό σε ψάχνω; Έφυγα από δω παιδί. Παιδί. Ξεκούραστη και όμορφη. Άνοιξα τα μάτια μου... Σε είδα... Σε θυμάμαι. Θυμάμαι το γέλιο σου. Θυμάμαι... Μου είπες ότι με αγαπάς και πως θα με λατρεύουν... Θα με λατρεύουν, είπες... Θα είμαι ευτυχισμένη.. Έτσι είπες. Θα γίνω αφίσα σε παιδικά δωμάτια και στολή για καρναβάλια. Θα γίνω το αγαπημένο παιχνίδι των κοριτσιών, το πρότυπό τους. Θα είμαι όμορφη. Θα είμαι αγνή. Τα αστέρια θα κρυφτούν στο γέλιο μου και ο ήλιος στα μαλλιά μου. Είπες...

~

Όταν μου έδωσες ζωή, άλλαξε η ώρα. Πήγε η μέρα μία ώρα πίσω. Κέρδισες μία ώρα. Σου την χάρισα εγώ, όλη δική σου. Με βάφτισες Ωρόρα. Μετά σταμάτησε ο χρόνος, έτσι είπες. Μόλις σε κοιτάξα στα μάτια, είπες, σαν να πάγωσαν όλα γύρω. Κοκάλωσαν. Το μόνο που έβλεπες σε κίνηση, ήταν τα μάτια μου. Υγρά με κόρες όλο ερωτήσεις. Γύριζαν ασταμάτητα μια δεξιά και μια αριστερά, έφαχναν κάτι και ρωτούσαν συνεχώς. Οι κόρες μου σε ζάλιζαν. Σε υπνώτιζαν,

μου είπες. Σου ζήτησα μια κόρη... Μόνο μία. Μου είπες για νεράιδες... Μου είπες... Τα θυμάμαι... Είπες για δάση... Είπες πράσινο και δέντρα και λουλούδια και μυρωδιές και έρωτες και όνειρα γλυκά μου είπες και...

~

Σε παρακαλώ. Σε ικετεύω. Βρες ένα τρόπο. Έναν τρόπο. Άλλαξέ με. Άλλαξε την ιστορία μου. Σε ικετεύω. Τώρα την ξέρουν την ιστορία όλοι. Έπαιξες, φτάνει τώρα. Ζήτησα να φύγω... Μου έφτιαξες μια τσάντα με τα απαραίτητα. Νερό μπόλικο, μικρά μπουκάλια. Κουτιά γεμάτα σπύρτα. Μια κουβέρτα. Δεν κατάλαβα γιατί... Πριν φύγω με άγγιζες κάτω από τη φούστα. Είπες πως πρέπει να χαρώ. Είπες πως είναι έρωτας και πρέπει να γνωρίζω. Με πόνεσες. Μου είπες πως ο πρίγκιπας θα θέλει μια γυναίκα... Να ξέρω, να μην ξαφνιαστώ... Να μην πονέσω... Και με πόνεσες. Και φώναζα και εσύ μου έκλεινες το στόμα και έλεγες ότι πρέπει... Πρέπει να πονάω... Να φωνάζω... Πρέπει... Θα έχω την πιο απαλή φωνή... Θα τραγουδάω είπες... Δεν είπες για τα αίματα. Δεν είπες για τον ύπνο. Δεν είπες τίποτα. Μόνο για ήλιο μου έλεγες και για το φως και ξέσκιζες τα ρούχα μου, τα έσκιζες, με έχωνες στο σκοτάδι, σε ένα τούνελ σκοτεινό, φοβόμουν, είπες πως δεν μου πάει το φόρεμα, είπες να σε ευγνωμονώ, να σου ζητώ συγγνώμη, να σε ευχαριστώ κάθε λεπτό, να σε παρακαλώ να με πονάς... Ακόμα το έχεις το σημάδι μου. Σου έμπηξα με όλη μου τη δύναμη τα νύχια μου στο πρόσωπο... Συγγνώμη... Με πονούσες...

~

Μετά με έδιωξες. Θύμωσες, το θυμάμαι. Με έβαλες στο αμάξι, στο πίσω κάθισμα, δεμένη και... Μετά... Το δάσος... Το παλάτι... Δεν θυμάμαι... Οι θείες μου... Μετά τρυπήθηκα... Αίμα... Πάλι αίμα... Τρύπα στο δάχτυλο... Και ύπνος. Ύπνος. Κοιμόμουν αιώνες ολόκληρους. Αιώνες. Ζάρωσα. Ύστερα ήρθε εκείνος... Τον άκουγα με μάτια κλειστά. Θύμιζε τη φωνή σου η φωνή του. Με ξύπνησε. Τον είδα. Δεν έμοιαζε σε τίποτα με σένα. Στα χέρια μόνο λίγο. Εκεί στα δάχτυλα. Ήθελα το φιλί του και όλα του... Τον ήθελα... Δικό μου... Και πήγε να με αγγίξει... Έτσι ακριβώς όπως εσύ... Το χέρι του ήταν ίδιο... Και... Μετά εγώ τον... Μετά... Και μετά... Και μετά χάθηκε... Και δάσος... Πάλι δάσος... Δέντρα... Ησυχία... Κελάηδημα και δέντρα και φύλλα και χώμα και ησυχία απόλυτη ησυχία και σκοτάδι και φως και πάλι σκοτάδι και ξανά φως και τα μάτια μου δεν έκλεισαν ξανά ποτέ. Ποτέ. Κανένα χάπι δεν με πιάνει. Κανένα υπνωτικό. Τίποτα. Δεν με σηκώνουν τα πόδια μου. Και δεν μπορώ να ξαπλώσω. Δεν λυγίζουν τα πόδια μου. Δεν κλείνουν τα μάτια. Δεν... Και πονάω... Πονάω πολύ... Και τρυπιέμαι... Τρυπιέμαι όπου βρω αγκάθι. Όπου βρω δέντρο κοφτερό τρυπάω δάχτυλα. Όλο το χέρι. Όλη. Ολόκληρη τρυπιέμαι. Να γαληνέψω πάλι. Για λίγο μόνο. Να κοιμηθώ. Να ξαπλώσω και να κοιμηθώ. Να τον περιμένω. Να έρθει. Να με φιλήσει. Να με αγαπήσει. Να με αγγίξει και να μοιάζει με το δικό σου άγγιγμα το άγγιγμά του. Να τον γδάρω με τα νύχια μου. Κι αν είναι άλλο άγγιγμα, καινούργιο... Αν δεν είναι γνώριμο το άγγιγμά του... Αν δεν θυμίζει τίποτα από σένα... Να τον αγκαλιάσω τόσο σφιχτά που να μην αναπνέει. Να πέσει σε ύπνο βαθύ από την αγκαλιά μου. Για να τον ξυπνήσω. Να τον ξυπνήσω εγώ. Εγώ αυτόν. Εγώ να τον σώσω. Να με αγαπήσει για πάντα... Να μην έχει άλλη επιλογή...

~

Κρυώνω... Ένα κλαδί να τρυπηθώ... Κάτι μυτερό... Δώσε μου κάτι... Να πιάσει... Σε ικετεύω... Τρύπα με εσύ αν θες... Μόνο να κοιμηθώ... Θέλω να δω ένα όνειρο... Ένα όνειρο μου λείπει... Θέλω να ζεσταθώ... Θέλω να ξαναζήσω... Να ζήσω χωρίς ίχνος από σένα πάνω μου... Ή αλλιώς να σβήσω... Να εξαφανιστώ... Για πάντα... Πόσα παιδιά... Εύχονται να είναι σαν εμένα... Να γίνουν η Ωρόρα... Ντύνονται εγώ... Με ωραία φορέματα... Κρατάνε ελαφάκια... Ψάχνουν τους πρίγκιπες... Νεράιδες... Πιστεύουν... Σε πιστεύουν... Πόσες ευχές σε τούρτες είμαι εγώ... Κάθε ευχή και τρύπα.

~

Να ‘ξερες πόσο σε μισώ... Να ‘ξερες πόσο... Και κρυώνω... Και δεν θα σταματήσει αυτό ποτέ... Ποτέ δεν θα ησυχάσω... Όσο και αν τρυπιέμαι... Θέλω κι άλλο... Κι άλλο... Δεν κοιμάμαι. Δεν κοιμάμαι ποτέ. Δεν θα ησυχάσω... Θα κρυώνω πάντα... Θα γυρνάω σαν σκιά σε εφιάλτες... Εγώ... Εγώ που είπες θα είμαι όνειρο... Είμαι μέσα στο αίμα... Και σου είχα πει... Φοβάμαι... Μη μ’ αφήσεις, σου είπα, θα χαθώ... Σου το είπα... Όσο είμαι εγώ, είσαι κι εσύ... Να το θυμάσαι... Αυτό είπες... Και το θυμάμαι... Και σε ψάχνω... Ψάχνω να σε βρω... Να βρω... Να δω... Γιατί υπάρχω... Γιατί υπάρχουν...

Τέλος. Θέλω να μπει ένα τέλος. Το τέλος. Τώρα. Θέλω να μην υπάρχω. Θέλω να μην υπάρχουν. Θέλω να χαθούμε. Να φύγουμε από ‘δω. Να φύγω. Να χαθώ. Να ξεχαστώ. Να με ξεχάσουν όλοι.

| Η Ωρόρα βήχει αέρα. Δυσκολεύεται στην εισπνοή. Στη εκπνοή φτύνει αίμα. Μπαίνει στη σκηνή μία γυναίκα ηλίκιωμένη. Το πρόσωπό της είναι τεντωμένο, οι βλεφαρίδες ψεύτικες. Ίχνος ρυτίδας. Τα μήλα της στα μάγουλα έντονα. Τα χείλη φουσκωμένα. Είναι έντονα βαμμένη και εντελώς ανέκφραστη |

ΜΑΓΙΣΣΑ

Καθρέφτη... Καθρεφτάκι μου... Ποια είναι η ομορφότερη; Ποια είναι; Μίλα! Πες μου...

| Ησυχία |

Ένα μήλο, αγάπη μου, φάε ένα μήλο. Κόκκινο, φυσικά, βεβαίως, κατακόκκινο, σαν αίμα. Γλυκό και μαλακό με μελανιές στο μέσα του, να λιώνει. Δεν θέλεις κόκκινο; Θες πράσινο; Πράσινο. Πιο ξινό. Ξινόμηλο. Όπως το θες. Και κίτρινο, βεβαίως κύριε, κίτρινο μήλο, ένα κιτρόμηλο. Πιο μικρό το θες; Και πιο ξινό; Κορόμηλο. Εντάξει;

| Σιωπή |

Φάε το μήλο! Τώρα! Αν δεν το φας, θα σπάσω τον καθρέφτη στο γλυκό σου προσωπάκι. Εφτά χρόνια δυστυχία και μία αιωνιότητα ασχήμια. Άσχημοι όλοι. Όλοι. Τέρατα.

~

Τι με έβαλες να λέω τέτοια; Γιατί με σχεδίασες έτσι; Μίλα ρε. Μίλα. Μήλα; Εγώ μήλα; Εγώ που τα σιχαίνομαι τα μήλα. Εγώ. Μια χαρά όλοι οι άλλοι. Η άλλη με ουρά να κολυμπάει στους βυθούς. Η άλλη να καπνίζει και να ντύνεται με γούνες από σκυλάκια. Ο άλλος μάγος. Κι εγώ η κακομοίρα. Η άσχημη με τον καθρέφτη και τα μήλα. Η γριά με την ελιά στη μύτη.

Εμπνευσμένο. Μπράβο. Συγχαρητήρια. Ούρσουλα η μία, Κρουέλα Ντεβίλ η άλλη, Τζαφάρ ο κύριος... Και η κ α κ ι ά μ ά γ ι σ σ α. Ωραία ρε. Μια χαρά. Ευχαριστώ ε. Μπράβο.

~

Βάλε το τουλάχιστον να λέει ναι. Ναι, είσαι η ομορφότερη. Ή όχι δεν είσαι. Κάτι. Κάτι να έχω κι εγώ από κάπου να πιαστώ. Να συνεχίσω. Όοοοοοχι. Τίποτα. Εγώ το τίποτα. Μόνη μου τα λέω μόνη μου τα ακούω. Κι εκεί που πάω να υπάρξω, να ζήσω κι εγώ το δραματάκι μου, να παίζω τη σκηνή μου, να κάνω το κομμάτι μου, τσουπ, ο πρίγκιπας. Πρίγκιπας. Ο πρίγκιπας και η Αγάπη η αληθινή που σώζει την πανέμορφη πριγκίπισσα και ζουν αυτοί καλά κι εμείς καλά και όλοι καλά, εντάξει καλά μωρέ, εδώ, μια χαρά, καλά, πολύ καλά, ευχαριστώ, εσείς καλά, όλα καλά, πολύ χαίρομαι, καλά, τα λέμε, γεια. Καλύτερα; Καλά. Α, καλά. Όλοι εσείς καλά. Και πάει. Η κακιά μάγισσα πάει. Που; Που πάει; Ποιοι έζησαν καλά; Εσείς; Εμείς; Εμ... Εμετικό...

~

Ένα μήλο θα χωθεί στην Παγοθήκη σου να πάει να βρει όλους τους έτοιμους να κρίνουν στον καινούργιο κόσμο. Όλους όσους σας μοιάζουν, κύριε, να τους βουλώσει τα στόματα για πάντα. Ένα μήλο να πολλαπλασιαστεί, να γδάρει κι άλλα μέσα, να κοιτάνε τους καθρέφτες τους με μήλο μες στα δόντια, να μη βλέπουν τίποτα άλλο στους καθρέφτες τους, να μην έχουν εικόνα άνθρωπο χωρίς το μήλο, ναι, νέο μέλος, το μήλο μες στο στόμα, εκεί, βαθεία, αιώνια σφηνωμένο, αντί για γλώσσα ένα μήλο του Αδάμ και κάθε Εύα άφωνη, μουγκή, βουβή και σιχαμένη, άσχημη, με μήλο και σημάδια από καθρέφτη σπασμένο στα ωραία μάγουλα, τα μάτια υγρά, κενά, κόκκινα και λευκά, χωρίς κόρες, φυσικά, χωρίς καμία κόρη και στη μύτη ελιά και τρίχες και κανένα παραμύθι καμία αγάπη κανένα όνειρο και τίποτα, τίποτα. Ούτε ραβδί, ούτε λυχνάρι, ούτε μανδύας, τίποτα. ~ Μόνο εγώ κι εσύ... Να, είμαι η Εύα σου. Αδάμ μου... Βάλε μου ένα φύλλο εδώ κάτω... Δώσε μου ένα μήλο... Γουωλτ... Καρδιά μου... Μίλα μου...

| Βαθεία σιωπή. Ακούει την φωνή του μέσα της. |

ΓΟΥΩΛΤ

Σε αγαπώ... Το ξέρεις.

ΜΑΓΙΣΣΑ

Το ξέρω...

ΓΟΥΩΛΤ

Τότε τι; Τι άλλο θέλεις πιο πολύ απ' την αγάπη μου; Τι άλλο;

ΜΑΓΙΣΣΑ

Αυτό δεν είναι αγάπη...

ΓΟΥΩΛΤ

Δεν ξέρεις. Εσύ δεν ξε-

ΜΑΓΙΣΣΑ

Ξέρω.

ΓΟΥΩΛΤ

Δεν ξέ-

ΜΑΓΙΣΣΑ

Το κοράκι μου. Εκείνο ξέρει. Και εγώ. Εγώ μαζί του. Ξέρω. Εκείνο το αγάπησα πιο πάνω κι από σένα.

ΓΟΥΩΛΤ

Εγώ είμαι...

ΜΑΓΙΣΣΑ

Τι;

ΓΟΥΩΛΤ

Εγώ είμαι και αυτό, το ξέρεις. Είμαι παντού. Μόνο εγώ. Τόσο εγώ όσο κανείς. Δεν γνώρισε ποτέ σου τίποτα άλλο.

ΜΑΓΙΣΣΑ

Εσύ...

ΓΟΥΩΛΤ

Εγώ. Εγώ κι εσύ. Εσύ μόνο δικιά μου. Κανένας δεν μπορεί να σε αγαπήσει. Είσαι φτιαγμένη για να-

ΜΑΓΙΣΣΑ

Σκάσε!

ΓΟΥΩΛΤ

Συγγνώμη...

ΜΑΓΙΣΣΑ

Για ποιο;

ΓΟΥΩΛΤ

Για όλα. Θα έχεις πάντα την αγάπη μου. Είναι όλη δική σου. Δεν ξεφεύγεις απ' αυτήν.

ΜΑΓΙΣΣΑ

Θα τρέξω.

ΓΟΥΩΛΤ

Θα σε φτάσει.

ΜΑΓΙΣΣΑ

Θα κρυφτώ.

ΓΟΥΩΛΤ

Εκείνη έχει φτιάξει όλες τις κρυψώνες.

ΜΑΓΙΣΣΑ

Θα πεθάνω.

ΓΟΥΩΛΤ

Πώς;

ΜΑΓΙΣΣΑ

Το μήλο θα με βοηθήσει πάλι.

ΓΟΥΩΛΤ

Η αγάπη έχει δηλητήριο δικό της. Αντίδοτο σε ό,τι σε ησυχάζει.

ΜΑΓΙΣΣΑ

Δεν θα προλάβει. Καταπίνω.

ΓΟΥΩΛΤ

Θα το ρουφήξει όλο από μέσα σου. Τρέφεται απ' αυτό και μεγαλώνει. Κατάπιε. Όσο μεγαλύτερη γουλιά αντέχεις.

ΜΑΓΙΣΣΑ

Δεν υπάρχει η αγάπη σου. Δεν είναι εδώ. Ποτέ δεν ήταν. Μόνο πίστευα σ' αυτήν και την φοβόμουν.

ΓΟΥΩΛΤ

Εδώ είναι και μπορεί να σε σκοτώσει. Μόνο αυτή. Αν θες...

ΜΑΓΙΣΣΑ

Όχι.

ΓΟΥΩΛΤ

Κοίτα τον εαυτό σου στον καθρέφτη. Πρώτα τον.

ΜΑΓΙΣΣΑ

Μην παίζεις άλλο πια μαζί μου...

ΓΟΥΩΛΤ

Δεν παίζω. Πρώτα.

ΜΑΓΙΣΣΑ

Ποτέ ξανά δεν θα ρωτήσω τίποτα. Μόνο εγώ ξέρω για μένα. Μόνο εγώ.

ΓΟΥΩΛΤ

Τότε δεξ μες στον καθρέφτη. Κοίτα.

ΜΑΓΙΣΣΑ

Ποτέ.

ΓΟΥΩΛΤ

Έλα. Άνοιξε τα μάτια μου. Πες μου αντίο μια φορά. Και φύγε.

ΜΑΓΙΣΣΑ

Ναι. Μια φορά αντίο.

| Η Μάγισσα ξαπλώνει πάνω στο κορμί του Ντίσνεϋ. Του ανοίγει με τα δάχτυλα τα μάτια του. Βλέπει μέσα τους το πρόσωπό της. Όμορφο. Χαμογελά πλατιά και χασμουριέται. Πλαγιάζει στο στέρνο του. Αποκοιμίζεται. Ησυχία. Σκοτάδι. |

ΟΛΟΙ ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΜΑΖΙ ή ΜΟΝΟ Ο ΕΝΑΣ

| Οι ήρωες του Ντίσνεϋ, αυτοί μα και οι άλλοι, όλοι, έρχονται και γεμίζουν τη σκηνή. Μιλούν μαζί και ακατάπαυστα σαν σε κανόνα. Λόγια χαρακτηριστικά, από τα παραμύθια. Τα λόγια τους ακούγονται σαν ξόρκι. Στο σκοτάδι. Οι ήρωες με βλέμμα άδειο και υγρό. Σαν να πηγαίνουν για θυσία. Τραγουδούν με άχνα το τραγούδι των επτά νάνων της Χιονάτης. |

We dig dig dig dig dig dig dig in our mine the whole day through
To dig dig dig dig dig dig dig is what we really like to do
It ain't no trick to get rich quick
If you dig dig dig with a shovel or a pick
In a mine! In a mine! In a mine! In a mine!
Where a million diamonds shine!
We dig dig dig dig dig dig dig from early morn till night
We dig dig dig dig dig dig dig up everything in sight
We dig up diamonds by the score
A thousand rubies, sometimes more
But we don't know what we dig 'em for
We dig dig dig a-dig dig
Heigh-ho, Heigh-ho
Heigh-ho, Heigh-ho
Heigh-ho
Heigh-ho, Heigh-ho
It's home from work we go
Heigh-ho, Heigh-ho, Heigh-ho
Heigh-ho, Heigh-ho
Heigh-ho, Heigh-ho
Heigh-ho, Heigh-ho
Heigh-ho, Heigh-ho
Heigh-ho hum

| Φως. Οι ήρωες τοποθετούν το σώμα του Γουώλτ έξω από την Παγοθήκη. Όρθιο. Ευπνά. Ανοίγουν την πόρτα. Ησυχία. |

ΓΟΥΩΛΤ

Ποιος είσαι και τι είσαι; Πού βρίσκεσαι; Είσαι εδώ; Είσαι αρσενικό; Θηλυκό; Τι είσαι; Είσαι Αυτό; Τι; Το; Πόσο δυνατό είσαι; Πώς μπορείς και με κινείς; Πώς με οδηγείς και πού με πας;

~

Εσύ... Κι εσύ, καλέ μου φίλε... Παιδάκι μου... Κι εσύ εδώ αγαπημένη μου... Κι εσύ... Όλοι.

~

Ευπνήστε! Σας βλέπω όλους μα είναι σαν να μην είσαστε εδώ. Σαν να μη είστε ζωντανοί. Δεν μπορώ να σας αγγίξω... Το χέρι μου περνάει από μέσα σας. Δεν είστε ύλη... Δεν είστε σώμα... Κόκαλα δεν έχετε... Δεν σας αγγίζω... Όμως σας βλέπω... Δεν κινείστε... Μόνο στέκεστε και με κοιτάτε... Πείτε κάτι! Οτιδήποτε. Μιλήστε. Βρίστε με αν θέλετε, μόνο να ξέρω πως είστε εδώ. Θέλω να ξέρω...

~

Τι είναι αληθινό και τι δεν είναι; Τι; Πού είμαι; Είμαι εδώ; Είμαι εγώ; Υπάρχω; Κι αν είμαι κι εγώ δικό μου κατασκεύασμα, πού θα με βρω, πού θα τον βρω τον άλλον, τον δημιουργό, πού είναι; Για τίποτα δεν είμαι σίγουρος πια. Για τίποτα δεν ξέρω. Δεν μπορώ να πω με σιγουριά τι είναι μέσα στο κεφάλι μου και τι απ' έξω. Τι είναι αληθινό και τι είναι φαντασία... Αν δεν υπάρχω, υπήρχα; Θα υπάρξω; Οι ιστορίες μου; Τις ξέρουνε; Τις ξέρετε; Υπάρχουν; Οι ήρωές μου... Είναι αληθινοί... Είναι εδώ... Είναι; Υπάρχουν; Πώς υπάρχουν οι ήρωές μου αν εγώ δεν... Εγώ... Δεν... Δεν ήθελα... Εγώ μόνο ήθελα... Να...

~

Ξάπλωσα και κοιμήθηκα. Λίγο μετά κοιμήθηκα. Και είδα, μετά τους είδα, όλους τους, μιλούσαν, με μισούσαν. Εγώ κοιμήθηκα για πάντα. Γι' αυτό ξάπλωσα. Άσε με να χαθώ κι εγώ. Μαζί με όλο τον κόσμο. Με τον κόσμο μου. Παρέα. Άσε με, αγαπημένο κάτι. Άσε με. Δεν... Δεν κουνιέμαι. Παγώνω... Πριν να μπω... Δεν θα προλάβω... Βοηθήστε με! Ευπνήστε! Φίλοι μου...

~

Συγγνώμη! Βοηθήστε με να φτάσω... Θέλω να μπω στην Παγοθήκη μου... Τώρα. Ελάχιστα κινούμαι. Δύσκολα αναπνέω. Έρχεται η συντέλεια και θα με βρει εδώ. Δεν αναπνέω. Δεν κινούμαι. Αφήστε με. Αφήστε με στον πάγο. Βάλτε με στην Παγοθήκη μέσα. Θα παγώσω... Θα γίνω το παγάκι σας. Πιείτε με. Γευτείτε και μυρίστε. Θα παγώσει το μυαλό σας. Θα γίνω η γρανίτα που νεκρώνει το κεφάλι σας για λίγο, μόνο που εγώ θα είμαι για πολύ, εγώ θα είμαι πάντα. Και δεν θα λιώσω και ποτέ. Παγάκι που δεν λιώνει, αυτό θέλω να γίνω. Και θα γίνω. Γίνομαι. Τώρα. Τώρα... Ο Ντίσνευ δεν θα χαθεί... Θα είμαι εδώ... Θα περιμένω...

| Ο Γουώλτ μπαίνει στην Παγοθήκη μόνος. Πίσω του, κλείνει η πόρτα. Ησυχία. |

Τι είσαι; Τι δύναμη έχεις; Πώς εξουσιάζεις το μυαλό μου; Με σιγώνεις όταν πέφτω και με ρίχνεις πάλι όταν θες. Σαν κούκλα σου, εγώ, σαν μαριονέτα. Απρόθυμα και αργά ακολουθώ κάθε εντολή σου δίχως αντίρρηση, δίχως φωνή. Μουγγός, εγώ, για σένα. Μουγγός με μάτια ολόκληιστα, ξαπλώνω ανάσκελα και μπρούμυτα και εμβρυακά σε όποιο κρεβάτι με ακουμπήσεις, όπου. Κι ας έχω για κουβέρτα μου χιόνι παχύ, και ας κρυώνω, εγώ κοιμάμαι, γιατί θες να κοιμηθώ. Τώρα θα κοιμηθώ αιώνια για σένα. Σκληρό ή μαλακό, καινούργιο ή παλιό, δεν με πειράζει. Δεν με αγγίζει. Δεν κρυώνω, εγώ, αντέχω, όσο κρύο θες. ~ Εδώ μέσα δεν κινούμαι. Μόνο ελάχιστα, τα δαχτυλάκια των ποδιών, κάποια, όχι όλα. ~ Οι ανάσες μου κάποτε θα τελειώσουν, θα δυσκολεύομαι να εκπνέω όσα εισπνέω, θα θέλω αέρα. ~ Αν ζωγράφιζα την άχνα μου θα έμενε λευκή η κόλλα. Τίποτα. ~ Θέλω να τεντώσω το χέρι μου, να ξύσω τη μύτη μου, να μην ακουμπώ ποτέ κανέναν τοίχο, μη με σφίγγει. Θέλω να είμαι κάπου ανοιχτά κι ας μην έχει κλειδί στην κλειδωμένη πόρτα. Θέλω να είμαι ελεύθερος. ~ Μην έρχεστε στο πλάι μου σαν ενοχές, χαθείτε. Επιτρέψτε μου να είμαι όπως θέλω. Θέλω να πιστεύω στο για πάντα όσο θέλω. Την έχω ανάγκη την ελπίδα του μετά. Μην έρχεστε ερινύες μου, αφήστε με για λίγο μόνο, μη μου φέροντε στη σκέψη μου το αν. Το αν αντιστρέφω τώρα. Να. Τώρα το πάντα είναι μες στην αγκαλιά μου. Ενώνομαι με την αιωνιότητα. ~ Σας αγαπώ. Δεν σας ξεχνώ, υπόσχομαι. Μη μου μιλάτε άλλο. Αφήστε με να γίνω πάγος. Σας παρακαλώ. Αφήστε με να φύγω... Αφήστε με... Άστε με. Χάστε με. Ξεχάστε με. Είμαι ο πάγος. Και θα μείνω παγωμένος ως το τέλος.

Αντίο-

| Τα λόγια του ακούστηκαν μέσα από την Παγοθήκη. Τα λόγια του - μετάφραση - μεταγραφή - έμπνευση - ή ό,τι - του Klaus Nomi - το "Cold song". Γύρω, κυκλικά, οι ήρωες ακίνητοι και σιωπηλοί. Οι ήρωες πετούν από πάνω τους τις στολές και ό, τι θυμίζει τους χαρακτήρες εκείνου του Ντίσνευ. Και τα μαλλιά και το πετσί τους. Μένουν γυμνοί και καραφλοί, άνθρωποι ίδιοι. Αφήνουν ό,τι τους είχε δώσει ο Ντίσνευ, έξω από την Παγοθήκη. Σαν λουλούδια στον τάφο του, σαν ανθοδέσμες. Φτάνουν στην άκρη της σκηνής. Αν έχει μείνει τοίχος, τον περνούν. Πηδάνε στο κενό. Κενοί. Κάθονται στις καρέκλες. Θεατές. Χειροκροτούν. Σκοτάδι. | |